

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobkyně: **N. P.**, st. přísl. Ukrajina, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované: **Policie České republiky**, Služba cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie, Praha 3, Olšanská 2, P.O.BOX 78, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29.9.2010, č.j. CPR-11450-5/ČJ-2010-009CPR-V242,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jako nepřipustné její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorátu cizinecké policie Cheb (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 7.8.2010 č.j. CPPL-16021-20/ČJ-2010-034062-KP, jímž bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb. uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na 3 roky a je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Doba k vycestování nebyla stanovena, neboť žalobkyně bude předána v rámci Dohody mezi Evropským společenstvím a Ukrajinou o předávání a přebírání osob. Podle ust. § 120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. bylo rozhodnuto, že se na cizinku nevztahuje překážka vycestování podle ust. § 179 zákona č. 326/1999 Sb.

V odůvodnění pak žalovaná uvedla, že ze spisového materiálu zjistila, že žalobkyni bylo prvoinstančním správním orgánem uloženo správní vyhoštění z území České republiky. Z písemného záznamu o vzdání se práva a odvolání ze dne 7.8.2010 č.j. CPPL-16021-21/ČJ-2010-034062-KP, který je součástí správního spisu, je zřejmé, že po převzetí písemného

vyhotovení rozhodnutí o správním vyhoštění se žalobkyně vzdala práva na odvolání na základě své svobodné vůle s tím, že byla řádně poučena o právních následcích vzdání se práva na odvolání. Žalobkyně záznam o vzdání se práva na odvolání vlastnoručně podepsala. Rozhodnutí o správním vyhoštění tak nabylo právní moci dne 7.8.2010. Z uvedených důvodů bylo tedy podle žalované odvolání žalobkyně podané dne 11.8.2010 posouzeno ve smyslu ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. jako nepřipustné.

Žalobkyně v žalobě namítala, že závěr žalované, že neexistují předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, je v hrubém rozporu se spisovým materiálem.

Namítala absolutní nepřezkoumatelnost výroku o stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, která byla stanovena v maximální možné délce 3 let, bez uvedení jakýchkoli skutkových a právních důvodů.

Ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že je přesvědčena o tom, že výrok i odůvodnění jejího rozhodnutí napadeného žalobou jsou plně v souladu se zákonem. Navrhla podanou žalobu zamítnout.

Při jednání konaném u Městského soudu v Praze dne 28.11.2013 setrvali oba účastníci na svých stanoviscích.

Ve správním spise se nacházejí pro danou věc tyto podstatné dokumenty: Oznámení správního orgánu I. stupně o zahájení správního řízení ze dne 7.8.2010, protokol sepsaný správním orgánem I. stupně o vyjádření účastníka řízení ze dne 7.8.2010, závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince ze dne 7.8.2010, rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorátu cizinecké policie Cheb ze dne 7.8.2010, č.j. CPPL-16021-20/ČJ-2010-034062-KP, vzdání se práva na odvolání, které správní orgán I. stupně obdržel dne 7.8.2010, odvolání žalobkyně ze dne 11.8.2010, vyjádření správního orgánu I. stupně k odvolání ze dne 23.8.2010, výzva žalované k odstranění nedostatků podání ze dne 15.9.2010, žalobou napadené rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 29.9.2010 č.j. CPR-11450-5/ČJ-2010-009CPR-V242.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud posoudil věc takto:

Podle ust. § 81 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. účastník může proti rozhodnutí podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak.

Podle ust. § 81 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. právo podat odvolání nepřisluší účastníkovi, který se po oznámení rozhodnutí tohoto práva písemně nebo ústně do protokolu vzdal.

Podle ust. § 92 odst. 1 věty první zákona č. 500/2004 Sb. opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne.

V první řadě je třeba konstatovat, že argumentace uplatněná zástupcem žalobkyně při jednání dne 28.11.2013 je nová, která nebyla v žalobě uplatněna a soud se jí tudíž nezabýval, neboť byla uplatněna po lhůtě (§ 72 odst. 1 a 4 s.r.s.).

Z obsahu žaloby je pak zřejmé, že žalobkyně napadala rozhodnutí odvolacího orgánu v tom smyslu, že nesouhlasila s jeho názorem, že neexistují předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, když tvrdila, že došlo k porušení právních předpisů a to v důsledku absolutní nepřezkoumatelnosti výroku o stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky. Dovodila, že tento názor je projevem libovůle správního orgánu a že výrok správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelný, nezákonný, v rozporu se zjištěným stavem věci a odvolací orgán tyto vady neodstranil, když v tomto správní orgán I. stupně pochybil. Z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že jediným důvodem pro zamítnutí odvolání byla skutečnost, že žalobkyni nepříslušelo právo podat odvolání, neboť se tohoto práva výslovně vzdala. Za těchto okolností pak nemohl odvolací správní orgán se věcí zabývat nějak širěji, než že zkonstatoval tuto neexistenci práva podat odvolání a předmětné odvolání jako nepřipustné z tohoto důvodu zamítnout. Nelze tudíž odvolacímu správnímu orgánu vytýkat, že se v rozhodnutí o odvolání nezabýval věcnými záležitostmi, že nezkoumal, jak správní orgán I. stupně posoudil ono stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, protože v rozhodnutí o nepřipustném odvolání takové závěry odvolacího orgánu nemají místo.

V této záležitosti lze pak poukázat na závěry, které formuloval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 1.3.2013 č.j. 9As 172/2012-32 (dostupný na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku pak konstatoval, že posouzení toho, zda jsou dány předpoklady pro přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, nelze pojímat jako předmět posuzování v odvolacím řízení. Opožděné odvolání (předmětná věc, kterou Nejvyšší správní soud řešil, se týkala opožděného odvolání) musí být podle Nejvyššího správního soudu ve smyslu § 92 odst. 1 věty první zákona č. 500/2004 Sb. zamítnuto, ať je výsledek zkoumání zmíněných předpokladů kladný či záporný. Jejich posouzení tak nemá na výsledek řízení o odvolání žádný vliv, není tedy nutné, aby jejich posouzení bylo součástí řízení o odvolání. A pokud takové posouzení v odvolacím rozhodnutí uvedeno není, zákonnost rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost tím nemůže být vůbec dotčena. Nejvyšší správní soud také uvedl, že „...ostatně již v minulosti konstatoval ve vztahu ke zkoumání předpokladů pro zahájení přezkumného řízení, že nejde o předmět soudního řízení týkající se rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost, neboť je zde pouze zkoumáno posouzení, že odvolání bylo opožděné (viz rozsudek ze dne 2. 4. 2008, č. j. 3 As 2/2008 - 152). To, zda jsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, nebo nikoli, je rozhodné pro další postup správního orgánu, nikoli však pro výsledek řízení o odvolání. Dalším postupem zde Nejvyšší správní soud míní to, jakým způsobem bude po zamítnutí odvolání pro opožděnost na toto odvolání nutno nahlížet. V případě, že nejsou shledány předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, je procesní význam takového odvolání vyčerpán zamítavým rozhodnutím o něm v odvolacím řízení z důvodu opožděnosti. Jiná je však situace, kdy tyto předpoklady shledány jsou, tehdy má podání obsahující opožděné odvolání dvojí roli a vystupuje 1) jako odvolání a 2) s přihlédnutím k jeho obsahu buďto jako podnět k přezkumnému řízení, nebo jako žádost o obnovu řízení, nebo jako žádost o vydání nového rozhodnutí. V takovém případě bude o podání obsahujícím opožděné odvolání nutno

rozhodnout nejen v odvolacím řízení, ale posléze jej vyřídit i příslušným postupem, který správní řád předpokládá u podnětu k přezkumnému řízení, nebo žádosti o obnovu řízení, nebo žádosti o vydání nového rozhodnutí (shodně Ondruš, R. *Správní řád, nový zákon s důvodovou zprávou a poznámkami*. Praha: Linde Praha, a. s., 2005, s. 293). Zdejší soud na tomto místě poznamenává, že přistupovat k opožděnému odvolání jako k podání uvedenému výše ad 2) lze až tehdy, je-li odvolání zamítnuto pro opožděnost a je tedy již postaveno na jisto, že je splněn vstupní předpoklad § 92 odst. 1 správního řádu, že odvolání bylo podáno opožděně (nebo je nepřípustné) a napadené správní rozhodnutí tak nebude věcně přezkoumáno v odvolacím řízení. K úvahám v předchozí větě srov. obdobné hodnocení v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2006, č. j. 8 As 1/2005 - 165, který pojednával o správním řádu z roku 1967.

V případě, že odvolací orgán již v průběhu odvolacího řízení, které hodlá ukončit zamítnutím odvolání pro opožděnost, má předběžně jasno v tom, že nejsou dány předpoklady pro přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, nelze v zásadě nic namítat proti tomu, když to účastníkovi sdělí v odůvodnění rozhodnutí o odvolání (k tomu srov. Vedral, J. *Správní řád. Komentář*. 2. vyd. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 795). Jde však o pouhou dodatečnou informaci účastníkovi, bez které by rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost zcela obstálo. V tom, že žalovaná nerozvedla důvody, proč má za to, že nejsou dány předpoklady pro přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, tak nelze spatřovat nepřezkoumatelnost jejího rozhodnutí. Tato úvaha totiž vůbec netvoří rozhodovací důvod, na němž by bylo postaveno rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost.“

Podle názoru Městského soudu v Praze lze závěry Nejvyššího správního soudu uvedené ve shora konstatovaném rozsudku zcela použít na předmětnou věc s tím, že odvolací správní orgán nepochybil, jestliže se v rozhodnutí o odvolání, které shledal nepřípustným, vůbec nezabýval tím, zda jsou nebo nejsou dány předpoklady pro případné přezkoumání prvostupňového rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Žaloba, která odvolacímu správnímu orgánu vytýká, že uvedené skutečnosti neposoudil, že takové posuzování vůbec předmětem rozhodování odvolacího orgánu nebylo, nemůže být úspěšná.

Na základě shora uvedeného Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Z tohoto důvodu soud žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle úspěchu ve věci náleželo žalovanému správnímu orgánu, tomu však žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly, a proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. listopadu 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová